

Zuid-Libanon : ondanks de oorlog, tekenen van broederschap

Sinds het uitbreken van de oorlog begin maart 2026 bieden de maronitische monniken van het klooster van de Heiligen Petrus en Paulus in Kattine (Zuid-Libanon) onderdak aan ongeveer veertig ontheemden, allemaal sjiieten, die zijn gevlucht voor de bombardementen.

Verschillende gezinnen hebben een comfortabel onderkomen gevonden in de beschikbare kamers. Maar gezien de groeiende toestroom van andere vluchtelingen hebben de monniken ook ruimte vrijgemaakt in de ontvangstzalen, die met matrassen en dikke dekens tot slaapzalen zijn omgebouwd. Een van de priesters heeft zelfs zijn kamer afgestaan en slaapt nu in zijn kantoor.

Het gaat om pater Pierre Boutros, de econoom van het klooster; hij had inderdaad zijn eigen kamer afgestaan aan een bejaard vluchtelingenpaar, zo vertelt pater Raphaël Aoun, een vriend van Werk voor het Oosten, die we op zondag 10 mei in het Sint-Charbel-klooster in Eigenbrakel hebben ontmoet ter gelegenheid van de „Dag van de Oosterse Christenen“ (2e editie). „Hij (pater Boutros) ligt nu in het ziekenhuis voor een vrij ingewikkelde operatie” vertelde pater Aoun ons, een priester van de Maronitische Antonijnenorde die leiding geeft aan een school-weeshuis in Mrouj, in Libanon.

Voor de monniken van het Sint Petrus-en-Paulusklooster **was het verwelkomen van vluchtelingen een vanzelfsprekende keuze**, omdat gastvrijheid een traditie is die diep geworteld is in hun geschiedenis. *„Kloosters staan altijd klaar om mensen op te vangen”,* legt Philémon uit, een monnik die sinds drie jaar in het klooster woont. *„Toen de oorlog begon, zijn we bij elkaar gekomen, hebben we overlegd en besloten we onze deuren open te stellen. **We mogen onze ogen niet afwenden als mensen met hun kinderen op straat slapen.**”*

Ondanks dreigingen van het Israëlische leger, dat hen waarschuwde geen ontheemde moslims op te nemen op straffe van vervolging, benadrukt Philemon: **„We hebben geen sjiieten opgevangen, maar Libanezen. We maken geen onderscheid tussen religies”.**

Er geldt slechts één regel voor bezoekers: de lunch samen bereiden en samen delen. Het klooster ligt tegen een berghelling en beschikt over een stuk grond waar allerlei seizoensgroenten worden verbouwd, waardoor de monniken bijna zelfvoorzienend kunnen leven en inkomsten kunnen genereren.

Het is door ontmoetingen dat wederzijds begrip kan ontstaan, zoals een van de moslimvluchtelingen die in het klooster is opgevangen, het verwoordt: *„Onze religies zijn gebaseerd op dezelfde waarden van verdraagzaamheid, respect en delen.”* Voor elke maaltijd heeft deze vluchteling de gewoonte aangenomen om te bidden, met de handpalmen naar de

hemel gericht, zoals de islamitische traditie voorschrijft, naast Philémon die het kruisteken maakt.

In deze oase van rust worden de bewoners dagelijks geconfronteerd met de harde realiteit van de oorlog, wanneer na elke aanval het aantal slachtoffers wordt geteld: „**Alles wat materieel is, kan worden herbouwd, maar levens kunnen we niet terugbrengen**”, betreurt een van de vluchtelingen.

Bron : La Vie